สอมมลิ

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๙

ยอดรักของน้อง

วันที่ ๑๐ นี้ ๑ ก็จะปิดเทอมอยู่แล้ว น้องคิดว่าคงจะยังไม่ได้รับจ. ม ของพี่อีกจนกว่าจะเปิดเทอม ซึ่งมีว่าเป็นเวลาพอด น้องจึงรีบจึงเขียนถึงพี่เสียก่อน ถึงแม้ว่าน้องยังไม่ได้รับของพี่ก็ตาม

ทางสอบปีนี้ น้องกลัวยิ่งกว่าทุกปี เพราะไม่ค่อยมีเวลาเรียน และสอบด้วยข้อสอบกะทันหัน ทั้งใจว่าจะตกอยู่เสมอ ทั้งนี้ก็เป็นจากต้องเล่นละครมากเกินไป และมีทุนน้ำตาลอดพอมมากๆ ก็ทำให้สมองมึนชา จดจำอะไรไม่ค่อยได้ น้องคิดว่าอาจจะเป็นไรไปเสียก็ได้ เพราะทุกมีตกใจง่าย และพอมสดังเสมอ. พี่เป็นอย่างนี้บ้างไหมคะ? น้องออกรู้สึกใจไม่ดี

ก็สมมติว่าน้องสอบได้นะคะ พี่คิดว่าน้องควรจะเรียนต่อไปโดยเข้ามหาวิทยาลัยอีก ๔ ปีก็ดี ๓ ปีก็ดีว่าจะยุติทางเรียนเสียเลย แล้วเป็นครูโดยได้เงินเดือนๆ ละ ๑๐๐ บาท พี่เห็นว่าควรจะทำอย่างไรคะพี่รัก? แต่สำหรับคุณพ่อท่านอยากให้น้องเรียนต่อจนกว่าจะสำเร็จมหาวิทยาลัย ซึ่งค่อยเป็นครู และไม่ใช่แต่คุณพ่อคุณเดียวสิ่งคุณครูเป็นและใครๆ อีกหลายคนก็อยากให้น้องเรียนต่ออีก! น้องเองก็ลังเลใจไม่ทราบว่าจะตัดสินใจอย่างไรดี พี่ไม่ตกลงใจก็เพราะเป็นด้วยเกรงว่าจะไปสอบ [illegible] ตก เพราะวิชาที่ผมจุมซึ่งเป็นวิชาที่พี่จะต้องสอบก็ไม่ได้เรียน พี่เป็นข้อขัดข้องใหญ่ที่สุด และยังมีอีกหลายอย่างเล็กน้อยๆ ที่คอยขัดขวางไม่ให้แม่ใจลงไปได้. พี่รัก! พี่ต้องให้ความแนะนำจริงๆ นะคะ เพราะความเห็นของพี่ก็เท่ากับความเห็นของน้อง แต่พี่อย่าลำเอียงเห็นแก่ตัวนะคะ ต้องให้ด้วยความบริสุทธิ์ใจจริงๆ

ยอดรักของน้อง ขอสพอมพี่ละค่ะ ทุกมีวิทยุมักจะส่งแย่มเสียงเพลงสู่ฟังเสมอ และน้องไม่อยากจะปะทะให้พี่ทราบว่าเป็นความคิดถึงพี่มากขึ้นเพียงไร เพราะว่าลิ้นทลือเสียพี่จะบอกได้ รู้ว่าพี่เป็นอย่างไร